

Proa

Jo
Nesbø
SOL
DE SANG

Traducció de Laura Segarra Vidal

JO NESBØ

SOL DE SANG

Traducció del noruec
de Laura Segarra Vidal

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: novembre del 2020

Títol original: *Mere blod*

© Jo Nesbø, 2015

Publicat d'acord amb Salomonsson Agency

Per la traducció: © Laura Segarra Vidal, 2020

La traducció d'aquest llibre ha rebut
el suport financer de NORLA.

Drets exclusius d'aquesta edició:
Raval Edicions, SLU, Proa
Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-851-4
Dipòsit legal: B. 11.851-2020

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

On comença aquesta història? Ja m'agradaria poder dir que al principi. La qüestió, però, és que no sé on comença. De la realitat de les relacions causa-efecte de la meua vida, en sé tan poc com qualsevol altre.

Que potser comença quan em vaig adonar que només era el quart millor jugador de futbol de la classe? Quan en Basse, el meu avi, em va ensenyar els dibuixos —fets per ell mateix— de la Sagrada Família? Quan vaig fer la primera pipada d'una cigarreta i vaig sentir per primer cop la música dels Grateful Dead? Quan vaig llegir Kant a la Universitat i em vaig pensar que l'havia entès? Quan vaig vendre la primera pedra d'haixix? O potser comença quan vaig fer un petó a la Bobby —sí, és una noia— o la primera vegada que vaig veure aquella criatureta arrugada que s'acabaria dient Anna, que bramava a plena veu? Potser comença quan, assegut a la rebotiga del Pescador i envoltat d'aquella pudor, ell m'explicava què havia de fer. No ho sé. Elaborem tota mena d'històries amb cap i peus, amb una lògica inventada, per fer veure que la vida té sentit.

En definitiva, puc començar perfectament aquí, enmig de la confusió, en un lloc i un moment en què semblava que el destí s'agafava un descans i s'aguantava la

respiració. Quan per un instant vaig pensar que feia camí i alhora que ja havia arribat a la meva destinació.

Vaig baixar de l'autobús en plena nit. Vaig haver d'aclarir els ulls per protegir-me del sol. S'arrossegava per sobre d'una illa en alta mar, cap al nord. Vermell i deslluït, com jo. Al darrere, més mar. I encara més enllà, el pol nord. Potser en aquest indret no em trobarien.

Vaig observar els voltants. Als altres tres punts cardinals, una sèrie de turons que descendien cap a mi. Bruc vermell i verd, roques i, ara i adés, un grapat de bedolls nans. Cap a l'est, el terreny desembocava al mar, ras com el call de la mà i pedregós, i cap al sud-oest, semblava que algú l'hagués tallat d'una ganivetada vora mar. A uns cent metres sobre el mar en calma començava un espai obert, un altioplà que s'estenia cap a l'interior. L'altioplà de Finnmark. Com solia dir l'avi, el recorregut de la línia s'acabava aquí.

El camí de grava compactada feia cap a un grapat de cases baixes. L'únic que sobresortia una mica era el campanar de l'església. M'havia despertat al seient de l'autobús quan passàvem per davant d'un rètol amb el nom «Kåsund», vora mar, a prop d'un moll de fusta. Vaig pensar «Per què no?» i vaig estirar el cordó de dalt de la finestra perquè s'illuminés el senyal de parada a la zona del xofer.

Em vaig posar la jaqueta del vestit, vaig agafar la bossa de cuir i vaig començar a caminar. La pistola que duia a la butxaca de la jaqueta em picava el maluc, just a l'os —era massa prim de mena—. Em vaig aturar i em vaig

ficar la ronyonera on duia els diners per sota la camisa, de manera que els bitllets esmorteïssin els cops.

Al cel no hi havia ni un sol núvol i l'aire era tan transparent que em feia la sensació que hi podia veure fins molt lluny. Fins on arriba la vista, com se sol dir. Diuen que l'altiplà de Finnmark és preciós. Ves a saber. Que no és precisament el que es tendeix a dir dels llocs inhòspits, per fer gala d'una certa duresa, perspicàcia o superioritat, com qui presumeix d'agradar-li la música incomprendible o la literatura il·legible? Jo mateix ho havia fet, i tant. M'imaginava que així potser almenys compensaria algunes de les coses de mi mateix que no acabaven d'estar a l'altura. També pot ser que es digui per consolar els pocs que queden relegats a viure en aquell indret: «És un lloc preciós». Perquè què té de preciós aquest paisatge pla, monòton i adust? És com Mart. Un desert vermell. Inhabitable i lleig. L'amagatall perfecte. Tant de bo.

Davant meu, les branques d'un grupet d'arbres a la vora del camí es van moure. Tot seguit, una persona va saltar la cuneta i va entrar al camí. Automàticament, la meua mà va fer la intenció d'agafar la pistola, però la vaig aturar: no era un d'ells. Aquest personatge semblava un jòquer que hagués saltat directament d'una baralla de cartes.

—Bon vespre! —va exclamar.

Caminava cap a mi d'una manera estranya, balancejant-se, tan camatort que a través de les cames es veia el camí que continuava cap al poble. Quan es va atansar, però, vaig veure que el que duia al cap no era un barret de bufó, sinó una gorra sami. Blava, vermella i groga, només

li faltaven els cascavells. Duia unes botes de cuir clares i un anorac blau apedaçat amb cinta negra, amb uns esquinços d'on sobresortia un farciment groguenc que semblava més aviat buata d'aïllament que no plomes.

—Dispensa la pregunta —va dir—, però qui ets?

Jo li treia com a mínim dos caps. Tenia la cara i el somriure amples, i els ulls una mica ametllats, com un asiàtic. Si ajuntéssim tots els clixés que té la gent d'Oslo sobre l'aspecte d'un sami, ens sortiria aquest paio.

—He vingut amb l'autobús —vaig dir.

—Ja ho he vist. Em dic Mattis.

—Mattis —vaig repetir a poc a poc, per guanyar uns segons per pensar la resposta a la inevitable pregunta següent.

—I tu qui ets?

—L'Ulf —vaig dir. Era un nom tan bo com qualsevol altre.

—I què has vingut a fer a Kåsund?

—He vingut de visita —vaig dir, mentre assenyalava amb el cap el grup de cases.

—A qui has vingut a veure?

Vaig arronsar les espatlles:

—A ningú en especial.

—Ets de la Comissió de Caça o predicador?

No sabia quina fila feien els de la Comissió de Caça, però vaig fer que no amb el cap i em vaig passar la mà per les grenyes de hippy que duia. Potser em convindria tallar-me els cabells. Cridaria menys l'atenció.

—Dispensa la pregunta —va repetir—, però llavors què ets?

—Caçador —vaig dir. Allò de la Comissió de Caça m'hi devia fer pensar. I fins a cert punt era tan veritat com mentida.

—Ah, sí? I has vingut a caçar aquí, Ulf?

—Sembla un bon terreny de caça.

—Sí, però has vingut una setmana abans de temps, que la temporada de caça no comença fins al quinze d'agost.

—Que hi ha cap hotel per aquí?

El sami es va posar a riure. Es va escurar el coll i va amollar una escopinada marró que espero que fos tabac de mastegar o alguna cosa semblant. Va tocar terra amb un espetec ben audible.

—I una pensió? —vaig preguntar.

Va fer que no amb el cap.

—Un càmping amb bungalows? Habitacions de lloguer?

Al pal de telèfons que tenia al darrere hi havia un cartell que anunciava l'actuació d'una orquestra de ball a Alta. Per tant, la ciutat no podia ser gaire lluny. Potser hi hauria d'haver anat amb l'autobús.

—I tu, Mattis? —vaig dir, mentre apartava d'una manotada un mosquit que em picava el front—. Que no tindries un llit que em puguis deixar per passar-hi la nit?

—Al maig vaig haver d'encendre l'estufa amb el llit. Feia fred.

—Un sofà? Un matalàs?

—Un matalàs? —va obrir els braços cap a l'altiplà cobert de bruc.

—Gràcies, però m'agrada estar envoltat de parets i

sostre. A veure si trobo una caseta de gos buida. Bona nit.

—Vaig començar a caminar cap al grup de cases.

—L'única caseta de gos que hi ha a Kåsund és aquella d'allà —va clamar amb una entonació greujosa, minvant.

Vaig fer mitja volta. Assenyalava l'edifici que hi havia al davant del grup de cases.

—L'església?

Va assentir.

—És oberta en plena nit?

En Mattis va decantar el cap.

—Saps per què no hi ha robatoris a Kåsund? Perquè, a banda dels rens, no hi ha res que valgui la pena robar.

Amb un saltiró sorprenentment gràcil, aquell home-net boterut va salvar la cuneta i va començar a trotar entre el bruc. En direcció oest. Jo m'orientava pel sol al nord i pel fet que les esglésies arreu del món —segons el meu avi— tenen els campanars a l'oest. Em vaig protegir els ulls amb la mà i vaig observar el terreny que esperava aquell homenet. On dimoni tenia pensat anar?

Potser era perquè el sol resplendia, tot i ser plena nit, i regnava un silenci absolut, però el poble tenia un aire estranyament desolat. Feia l'efecte que les cases s'havien construït a correuita, sense cap mena de consideració ni d'amor. No és que semblessin poc sòlides, sinó que feien la impressió de ser un simple sostre, no una llar. Pràctiques. Contraplacat que no necessita manteniment i que resisteix el mal temps i les ratxes de vent. Cotxes desballestats sense matrícula als jardins, que no eren jardins,

sinó zones closes amb bruc i bedolls. Cotxets, però cap joguina. Només un grapat de cases tenia cortines o persianes a les finestres. Els altres vidres despullats reflectien la llum del sol i no deixaven veure l'interior, com si fossin les ulleres de sol d'algú que no vol que se li escodrinï gaire l'ànima.

En efecte, l'església era oberta. La porta, però, estava bombada i no es va obrir de tan bon grat com les altres esglésies que havia visitat. La nau era força petita i el mobiliari era sobri, però alhora aquesta senzillesa era bella. El sol de mitjanit il·luminava els vitralls i, com de costum, dalt de l'altar penjava Jesús turmentat a la creu davant d'un tríptic que representava David contra Goliat i l'infant Jesús a cada costat, i la Verge Maria al mig.

Vaig trobar la porta de la sagristia en un lateral darrere de l'altar. Vaig escorcollar els armaris i hi vaig trobar dues sotanes, un pal de fregar i una galleda, però ni rastre de vi de missa, tan sols un parell de caps de d'hòsties de la fleca Olsen. Vaig endrapar-ne quatre o cinc, però allò era com mastegar paper assecant. M'eixugaven tant la boca i s'inflaven tant que al final vaig haver d'escopir-les a sobre del diari que hi havia a la taula. Deia —si és que era l'edició d'aquell dia del *Finnmark Dagblad*— que era el 8 d'agost del 1977; que les protestes contra l'explotació del riu Alta anaven en augment; reproduïa una foto del president del consell del comtat, Arnulf Olsen; explicava que Finnmark —l'únic comtat fronterer amb la Unió Soviètica— se sentia una mica més segur ara que l'espia Guntvor Galtung Haavik era mort; i pronosticava que per fi aquí al nord faria més bon temps que a Oslo.

Com que el terra de pedra de la sagristia era massa dur per estirar-se a dormir i els bancs de l'església massa estrets, em vaig endur la sotana al combregador, vaig penjar la jaqueta a la barana, em vaig estirar a terra i em vaig posar la bossa de cuir sota el cap. Vaig notar una cosa humida a la cara. M'ho vaig eixugar amb la mà i em vaig mirar les puntes dels dits. S'havien tenyit de rovell.

Vaig alçar els ulls cap al crucificat que penjava just a sobre meu. Llavors em vaig adonar que aquelles gotes devien venir de la volta. Una gotera o humitat, tenyida per l'argila o el ferro. Em vaig tombar per no descansar sobre l'espalla adolorida i em vaig tapar el cap amb la sotana per protegir-me de la llum del sol. Vaig tancar els ulls.

Així. No pensis. Bloqueja-ho tot.

Tancat.

Vaig apartar la sotana, panteixant.

Merda.

Em vaig quedar estirat mirant al sostre. Just després de l'enterrament, incapaç d'agafar el son, havia recorregut al Valium. No sé si m'hi havia fet addicte, però em resultava difícil adormir-me sense prendre'n. Ara, però, era qüestió d'estar prou esgotat.

Em vaig tornar a tapar amb la sotana i vaig tancar els ulls. Setanta hores fugint. Mil vuit-cents quilòmetres. Un parell d'hores dormint en seients de trens i d'autobusos. Hauria d'estar prou esgotat.

Pensa en coses bones.

Vaig provar de recordar com era tot abans. Molt abans. No ho vaig aconseguir, però. En lloc d'això, em venia al cap tota la resta. L'home vestit de blanc. L'olor de

peix. El canó negre d'una pistola. Vidres que s'esmicolaven, la caiguda. Vaig allunyar aquests pensaments i vaig estirar la mà, murmurant el seu nom.

I, finalment, ella va venir.

Em vaig despertar i em vaig quedar immòbil.

Alguna cosa m'havia empentat. Algú. Amb compte, com si no em volgués despertar, sinó tan sols assegurar-se que hi havia algú sota la sotana.

Em vaig concentrar a respirar amb regularitat. Potser encara hi havia una possibilitat, potser no s'havien adonat que m'havia despertat.

Vaig fer lliscar la mà cap al costat fins que de sobte vaig recordar que havia penjat la jaqueta amb la pistola a la barana de l'altar.

Quin error d'amateur, per anar de professional.